

Edward McKendree Bounds.

Jõud palve läbi.

Eessõnad.

Selle väikese raamatu kinkis mulle üks sõber. Lehitsesin seda ja panin kõrvale, kavatsedes seda lugeda sobivamal ajal. Autorist ei olnud ma varem kuulnud. Mulle meenus raamat alles jõulude ajal, kui sain selle kingiks ühelt teiselt sõbralt. Mõtlesin, et selles väikeses raamatus peab midagi väärtuslikku olema, sest muidu poleks seda valinud kingiks kaks arukat inimest. Asusin kohe lugema ja jõudsin sõnadeni:

“Inimene on Jumala meetod. Kogudus otsib paremaid meetodeid, Jumal otsib paremaid inimesi.”

Sellest jätkus huvi äratamiseks ja ma lugesin ahnelt peatükk peatüki järele vaimustuse ja õnnistusega. Kui viimane lause oli lõpetatud, tundsin, et tean palvest rohkem, kui teadsin lugema hakates. Ja mis veel tähtsam - ma tunnetasin palve vajadust.

A. C. Dixon

Tänapäeva kristlaste suurimaks vajaduseks on jõud, mis saadakse palve läbi. Meil peab olema igatsus paluda ja peame selleks aega võtma. Meil on palju palveühinguid, kuid vähe lakkamatult palujaid.

Selle raamatu autor kirjutab: “Me peame palvetööd uuesti õppima, me peame uuesti astuma palvekooli.”

Seda läkitust palve kohta peaks lugema nii jutlustaja kui ka paluja. See on üleskutse igale Kristuse kaastöötajale. Seda tuleks levitada palveringides ja palveühingutes - kõikide seas, kes püüavad elustada õiget usku meie maal ja tahavad saata Kristuse saadikuid pagana- ja muhamedi rahvaste juurde.

Ma soovitan kõigest südamest seda raamatut lugeda, olles veendunud, et Jumal on andnud autorile pasuna kristliku koguduse palvele äratamiseks.

Albert A. Head.

Seda raamatut on võimatu ülehinnata. Seda peab lugema, selle sisu tuleb alandlikult vastu võtta ja tegema selle lugemist lõpetades kindla isikliku otsuse oma palveelu ümberkorraldamiseks siis näeme varsti selle otsuse õnnistatud vilja.

See raamat ehitab koguduse usu elu tõelisele vundamendile - Kristusele, kes ilmutab ennast Püha Vaimu läbi. Me ei pääse iialgi lihalikust ja viljatust Jumala nime

teotavast usulisest tegevusest, kuni ei jõua arusaamisele Püha Vaimu tähendusest ega tunneta vajadust paluda, kuni see saladus meile avaneb ja selle saame, et taas paluda, et Jumal võimsalt ja pidevalt tegutseks.

Tuimus on eelkõige palvetamatuse patt. Seda võib ja seda ka püütakse korvata välise püüdlisuse, kohustuste hoolika täitmisega ja range vagadusega. Kuid väline organiseerimine ja lihalik teenimine seda pattu ei lunasta. Vagadus pole veel pühadus, pattudest hoidumine pole veel pühitsus. Vajame ehtsat pühitsust, millel oleks võidu pitserimärk!

Peame paluma!

Ja peame paluma kahetsedes.

Peame alustama iga palvet ausalt, tunnistades oma lõplikku pankrotti ja tunnustades Jumala igavest armu ning väge.

See raamat ise on palve, millel on jõud paluma panna ka teisi. Te usute selle raamatu üleskutset, kui usute Piiblit ja kuuma ja leige ristikoguduse ajalugu.

Philipp Theodor Tüür.

1

Me teeme pidevalt pingutusi selleks, et leida kirikuelu edasiviimiseks uusi meetodeid, uusi plaane, uusi organisatsioone. Sellel kaasaja suunal on kalduvus kaotada silmist inimest või lasta tal uppuda plaani või organisatsiooni. Jumala kava inimese suhtes on aga palju suurem ja kõrgem.

“Oli mees Jumala läkitatud: selle nimi oli Johannes.” Tema kuulutas ette Kristuse tulekut ja valmistas Talle teed.

“Üks laps on meile sündinud, üks poeg on meile antud.” Hälli asetatud laps toob maailmale lunastuse.

Evangeeliumi edu ja mõju oleneb inimestest, kes seda kuulutavad.

Jumal vajab inimesi, keda Ta võiks kasutada kanalina oma jõu jagamiseks maailmale. Kaasaegne masinate ajastu unustab kergesti selle elulise ja tähtsa tõe. Selle unustamine on Jumala tööle sama hävitav, kui päikese tõukamine tema sfäärilt.

Tänapäeva kogudus ei vaja enam uusi organisatsioone või uudseid meetodeid, vaid inimesi, keda Püha Vaim saab kasutada - vägevaid palveinimesi. Püha Vaim ei

voola läbi meetoditest vaid inimestest. Ta ei lasku organisatsioonidele vaid inimestele. Ta ei võia plaane vaid inimesi - palveinimesi.

Keegi silmapaistev ajaloolane on öelnud, et iseloomu juhuslikud omadused on rahvaste revolutsioone rohkem mõjutanud, kui seda arvavad filosoofid, ajaloolased või demokraatlikud poliitikud.

See tõde leiab täieliku rakenduse kristlikus evangeeliumis: kristlaste iseloom ja käitumine pööravad maailma ristiisku, kujundavad ümber rahvaid ja üksikisikuid. Evangeeliumi hea kuulsus, samuti ka edu, on usaldatud jutlustajatele. Jutlustaja annab Jumala sõnumi edasi inimestele õieti või moonutatult. Jutlustaja on kuldne toru, mille läbi voolab Jumala õli. Toru ei pea mitte ainult olema kuldne vaid ka avatud ja mõratu, et õli võiks voolata rikkalikult, takistamatult ja kadudeta. Jumal kujundab inimese, kuid inimesest peab kujunema jutlustaja.

Võib olla, et kuulutaja on tähtsam kui kuulutus - jutlustaja enam kui jutlus. Jutlustaja valmistab jutluse. Kõik mida jutlustaja ütleb, kannab tema isiksuse värvingut.

Varandus on savist nõudes. Nõu maitse imbub varandusse ja võib talle anda ka teise värvi. Jutluse taga seisab inimene kogu oma isiksusega. Jutlustamine ei ole ühe tunni töö. See on elu väljavoolamine.

Jutluse valmistamiseks kulub kaksikümmend aastat, sest isiksuse kujunemiseks kulub kaksikümmend aastat. Õige jutlus on elav, arenev ja paremaks muutuv koos inimese arenemisega. Jutlus on jõuline, kui inimene on jõuline. Jutlus on püha, kui inimene on püha. Jutlus on täis Jumalikku võidmist, kui inimene on Jumalast võitnud. Paulus kasutas terminit: "minu evangeelium". Sellega ei tahtnud ta kiskuda evangeeliumi alla oma isiku omapära tasemele või juhtida seda ainult oma isiku teenistusse, vaid evangeelium pidi Pauluse südamesse ja südameverre pandama, et ta rakendaks selle ellu oma iseloomu ja isiku kaudu, et see lööks lõkkele ja muutuks võimsaks tema hinge tulisest energiast.

Millised olid Pauluse jutlused? Kus need on? Need on üldjoonelised visandid, laialipaisatud katkendid, mis ujuvad inspiratsiooni merel.

Kuid Pauluse isik, mis on suurem, kui ta jutlused, elab igavesti oma täies suuruses ja tema käsi kujundab ikka veel kogudust.

Jutlustamine on vaid hääl. Hääl sureb vaikuses, tekst unustatakse. Jutlus ununeb, kuid jutlustaja elab. Jutlus ei saa tõusta kõrgemale inimesest - jutlustajast. Surnud inimesed valmistavad surnud jutlusi, kuid surnud jutlused tapavad. Kõik oleneb jutlustaja vaimulikust isiksusest.

Juutide ülempreestri kuldsele otsmikupaelale oli kalliskividest tähtedega kirjutatud: “Püha Jehoovale”. Iga Kristuse teenistuses olev jutlustaja peaks olema kujundatud niisuguse püha moto järgi. Oleks karjuv häbi, kui kristlike jutlustajate iseloomu ja eesmärgi pühadus langeks madalamale juutide preesterkonna pühadusest.

Jonhatan Edwards ütleb: “Ma taotlesin tuliselt pühadust ja Kristuse sarnasust. Taevas, mida ma ihaldasin oli pühaduse taevas.”

Kristuse evangeelium ei liigu rahvaliidumistena. Ta ei levi kuulutajata. Ta liigub siis kui liiguvad inimesed, kes vastutavad selle eest. Jutlustaja peab kehastama evangeeliumi. Jutlustajas peavad olema kehastatud Tema jumalikud kõige iseloomustavamad jooned.

Armastuse jõud jutlustajas peab olema kiirgav, kõikevalitsev ja ennastunustav. Ta olemuseks südameks, vereks ja luudeks peab olema enesesalgamise energia. Ta peab käima inimesena inimeste hulgas, ehitud alandlikkuse ja tasadusega, mõistlik nagu madu, kuid süütu nagu tuvi - sulase ikkes, kuid kuningliku meelsusega. Ta peab olema ülla, sõltumatu käitumisega kuningas, kuid sealjuures armas ja lihtsameelne nagu laps. Ta peab kogu hingega pühendumisele püüdma päästmise tööle.

Inimesed, kes kasvatavad oma põlvkonda Jumalale, peavad olema südamlikud, kangelaslikud, kaastundlikud ja julged märtrid. Kui nad on arad ja kohusetundetud, kui nad püüavad meeldida inimestele ja kardavad neid, kui neil on nõrk usk Jumalasse ja Tema Sõnasse, kui nad ei suuda jääda püsivalt enesesalgajaks, siis ei suuda nad teenida kogudust ega võita maailma Jumalale.

2

Jutlustamine, mis surmab, võib olla ja on sageli ortodoksne, dogmaatiliselt täiesti õigeusklik. See on puhas selge õpetus Jumala Sõna järgi, kuid see on ortodoksia - kõva nagu kristall, umbusklik ja sõjakas. Miski pole nii surnud kui ortodoksia, liiga surnud, et arendada mõtteid, mõtelda, uurida või paluda.

Kirjatäheline jutlustamine võib olla ilukõne, mis on kaunistatud luule ja retoorikaga. See võib olla ülimalt andekuse väljendus, kuid sellegi poolest võib ta sarnaneda ilusate lilledega, millega pannakse kirstu surnukeha.

Siin on viga jutlustajas. Jumal ei ole saanud teda kujundada. Ta pole kunagi olnud Jumala käes nagu savi potissepa käes. Ta on oma jutluse hoolega valmistanud, kuid ta pole kunagi tunginud Jumala Sõna sügavustesse, pole uurinud ega kogenud Jumalikke ande, ta pole kunagi seisnud ülestõstetuna Jumala trooni ees, ta pole kunagi

kuulnud seeravite laulu, tal pole kunagi olnud nägemusi aukartustäratavast pühadusest. Ta pole kunagi tundnud oma nõrkust ega süüd, ta pole hüüdnud Jumala poole täielikus loobumises ja meeleheites.

Ta ei ole lasknud oma elu uuendada ega oma südant puudutada, puhastada ega süüdata Jumala altarilt. Tema kuulutus võib tõmmata inimesi tema enda poole, koguduse poole, vormi ja tseremoonia poole, kuid ei suuda tõmmata Jumala poole, Tema pühalikku osadusse. Ja tagajärjeks on rahvast täis põrgu aga mitte taevas.

Surmatoov jutlustamine on palveta jutlustamine. Jutlustaja, kes on võõrdunud palvest, kui tähtsast tegurist tema iseloomu kujundamisel, on võtnud oma jutlustelt elavakstegeva jõu. Ta peab professionaalseid palveid, kuid need ei elusta kuulajaid. Paljud kantslipalved on pikad, laialivalguvad ja tühjad. Nad langevad nagu surmav pakane kuulutuse õnnistustele. Kantslipalve peaks olema lühike elav südamepalve - palve Püha Vaimu väes, tuline ja lihtne.

Kool selleks, kuidas õpetada jutlustajaid paluma nii, et Jumal palveid arvestaks, oleks tõelisele vagadusele ja õigele kuulutusele kasulik, kui teised usuteaduslikud koolid.

Peatume ja mõtleme järele, kus oleme ja mida teeme? Kas kuulutame selleks, et külvata surma? Kas palume, et surmata? Missugust aukartust lihtsust ja siirust nõuab palve Jumala, kogu maailma Looja ja kõikide inimeste kohtumõistja poole? Kui õiglased ja tõearmastajad oleme? Jumala palumine on õilsaim ülesanne, inimese kõige üllam taotlus.

Kas me ei heidaks kõrvale surmatoova palve ja paluks tõelisi palveid, vägevaid palveid! Elutoov palve paneb liikuma võimsad jõud ja toob lähemale Jumala ammendamatud varad kerjuslike inimeste vajaduste rahuldamiseks.

3

Jutlustaja ametis on kaks äärmist suunda. Üks neist püüab eralduda inimestega suhtlemisest. Need on mungad ja eremiidid. Nad lähevad üksildusse, selleks, et viibida rohkem Jumalaga osaduses. Siiski nende üritused ebaõnnestuvad. Viibimine Jumalaga üksinduses on kasuks ainult siis, kui jagame saadud õnnistuse kaasinimestega.

Käesoleva ajastu taotlused ei ole munkade ja eremiitide taotlused. Me oleme uurijad, raamatukoid, piiblikoid, jutlusetegijad, kuulsad kirjanduse tundjad. Kuid kus on Jumal ja kaasinimesed? Nad on meie südamest ja meelest välja lülitatud! Jutlustajad, kes on suured mõtlejad ja suured uurijad, peavad olema ka suurimad palujad. Vastasel

korral on nad suurimad tagasilangejad, südametud elukutselised jutlustajad, ratsionalistid. Nad on Jumala hinnangu järgi vähemad, kui kõige vähemad jutlustajad.

Üks suund püüab viia evangeeliumikuulutuse täiesti tavalise töö tasemele. Selle järgi ei ole jutlustaja Jumala inimene. Ta palub vähe. Kui ta suudab inimesi liigutada, äratada neis huvi usu ja koguduse töö vastu siis on ta rahuldatud. Tema isiklik suhe Jumalaga ei ole tema töös mingisuguseks teguriks. Niisuguse kuulutuse hävitava mõju suurust ei saa välja arvestada maise aritmeetikaga.

Missugune on jutlustaja palve enda ja teiste pärast, selline on tema jõud kaasinimeste kasuks - tema õige viljakus, õige ustavus Jumala ja kaasinimeste suhtes.

Kui jutlustaja palub vähe, ei suuda ta hoida oma vaimu kooskõlas kõrge kutsumuse Jumaliku iseloomuga. On väär arvata, et vajalikul kõrgusel püsimiseks piisab vaid jutlustaja kohusetundest.

Teadlane kaotab Jumala looduses ja jutlustaja võib kaotada Jumala oma töös. Palve hoiab jutlustaja südame kooskõlas Jumalaga, teeb ta kaastundlikuks, tõstab kuulutamise kõrgemale professionaalsuse jahedast õhust, teeb viljakaks rutiini ja paneb iga ratta liikuma Jumaliku kerguse ja jõuga.

Jutlustaja Spurgeon ütleb: “Jutlustaja peab kõige esmalt silma paistma palveinimesena. Ta palub tavalise kristlase kombel, sest muidu oleks ta silmakirjatseja. Ta palub rohkem kui tavaline kristlane, sest muidu poleks ta kõlblik täitma oma ülesannet. Kui teie, jutlustajad, palute vähe siis tuleb teid haletseda. Kui jääte loiuks pühas palves, ei tule haletseda mitte ainult teid, vaid ka teie kogudust. Kord saabub päev, mil teid häbistatakse ja satute hämmeldusse. Kõik meie raamatukogud ja töötoad on tühise väärtusega võrreldes meie palvekambriga. Tõeliselt väärtuslikud asjad on olnud meie palve ja paastuajad koguduses. Kunagi pole taevaväravad olnud rohkem pärani ega südamed lähemal taeva õndsusele.”

Palve ei pea olema maitseaine mida tarvitatakse vähe, ta peab imbuma kogu meie olemusse. Palveks ei tule kasutada ajaraasukesi, mis on näpistatud muude tööde ja toimetuste kõrvalt. **Palveks tuleb eraldada oma ajast parim osa.** Kõigepealt tuleb viibida palvekambris siis asuda pühakirja uurimisele ja muule tööle.

Palve, mis annab värvingu ja suuna iseloomule, ei ole mõnus ajaviide. See peab tungima ellu ja südamesse samal moel nagu Kristuse härdad palved ja pisarad. Palve peab olema tuline ja jõuline nagu seda olid Jaakobuse ja Pauluse palved - nii mõjuv, et kutsus esile võimsaid vaimulikke revolutsioone.

Palve on meie kõige tõsisemate aastate kõige tõsisem töö.

Palve vajab rohkem aega ja isu kui meie kõige pikemad lõunasöögid või kõige rikkalikumad pidusöögid. Palve kvaliteet otsustab jutluse kvaliteedi. Kergele palvele järgneb kerge jutlustamine. Jutlustaja peab kõigepealt olema palveinimene. Mingisugune õppimine ei suuda asendada palve puudujääki. Ilma palveta sõnad kantslis ja väljaspool kantslit on surmavad sõnad.

4

Palve jutlustaja elus, töötoas ja kantslis peab olema ilmne ja kõike ilmutav jõud, kõigele värviandev element. See ei tohi olla ainult teisejärgulise tähtsusega värvikate. Et harjutada end ennastsalgavaks palveks, peab jutlustaja eeskujuks võtma oma Issanda, kes tõusis enne koitu, läks üksindusse ja palus seal. Jutlustaja töötuba peaks olema palvekamber - Beetel - altar - nägemus ja redel, et iga mõte võiks tõusta taeva poole enne, kui ta jõuab inimesteni, et iga jutluse osa saaks lõhnastatud taevase lõhnaga.

Nagu vedur ei hakka liikuma enne, kui süüdatakse tuli auru saamiseks, nii ei ole ka jutlusel mõju, kuni ta pole põlema süüdatud palves. Palve kaudu peab jutlustaja tooma Jumala inimeste juurde enne, kui ta suudab viia inimesi oma sõnadega Jumala juurde. Avatud tee Jumala juurde on kõige kindlamaks eelduseks pääseda ka inimeste juurde. On vaja ikka ja jälle korrata, et harjumuslik palve on surnud palve. Niisugusel palvel pole midagi ühist õige palvega. Õige palve saab oma alguse elulisest ühendusest Kristusega ja Püha Vaimu täiusega. Niisugune palve külvab igavese elu seemet inimeste südameisse ja valmistab neid ette taeva jaoks.

On tõsi, et jutlustamine võib olla populaarne, meeldiv ja mõjuv ka vähese palvega või hoopis ilma palveta, kuid Sõna kuulutamine, milles teostub Jumala tahe, peab algusest lõpuni sündima palves. Samuti peab ta olema esitatud palve vaimus ja palve jõuga. Ka järgnema peab sellele palve, et kuulutus kannaks vilja ja säiliks kuulajate südameis.

Me võime mitmel viisil vabandada jutlustamise vaimulikku vaesust, kuid õige põhjus peitub selles, et puudub tungiv palve Püha Vaimu väes Jumala palge ees.

On väga palju jutlustajaid, kes oskavad meisterlikult jutlustada, kuid nende jutluste mõju on lühikese kestvusega ja ei pääse tegurina vaimumaailma, kus toimub kohutav võitlus Jumala ja saatana vahel, taeva ja põrgu vahel. Niisugused palved ei jõua vaimumaailma seetõttu, et nad pole tehtud sõjakaiks ja võidukaiks palvetades. Jutlustajad, kes on saavutanud suuri tulemusi Jumalariigi töös, saavutasid enne palves võidu Jumala ees, kui nad julgesid astuda inimeste ette.

Palumine on vaimulik töö. Inimloomusele ei meeldi pingutav vaimulik töö. Ta tahab purjetada taeva soodsa tuulega vaikselt merel. Palumine on alandav. Ta alandab inimese intellekti ja uhkust, lööb risti hoopleva mina ja kirjutab alla vaimulikule pankrotile. Seda on lihal ja verel raske taluda. Nii jõuame me kaasaja kõige karjuvama puuduseni - vähese palveni või hoopis sellest loobumiseni.

Neist kahest halvem on võib olla esimene. Vähene palumine on teatud määral teesklemine, südametunnistuse rahustamise vahend, farss, pettus.

Et me palvet vähe hindame, ilmneb selles, et me pühendame palvetamisele vähe aega. Sageli on jutlustaja ainus palve voodi kõrval ööriietuses enne magama minekut. Lisaks sellele lühike palve hommikul enne riietumist. Kui nõrk ja tühine on niisugune palve võrreldes pühade inimeste palvetega Piiblis ja ka väljaspool Piiblit.

Jumal usaldab oma riigi võtmed inimestele, kes peavad palumist oma tähtsaimaks tööks.

Nende inimeste kaudu teostab Jumal maailmas imesid.

Jutlustaja ülesandeks on nii hästi jutlustada kui hästi paluda. Tema kuulutus on puudulik, kui ta ei tee mõlemat hästi. Jutlustaja võib kõneleda inimeste ja inglite keeles, kui ta aga ei suuda paluda usuga, mis tõmbab kogu taeva talle abiks, siis on ta kuulutus vaid kumisev vask ja helisev kelluke.

5

Võiks nimetada vaimulikuks aksioomiks, et palve on ilmseks ja kontrollivaks jõuks nii edukas misjonitöös kui ka jutlustaja elus. Jutlustaja võib saavutada kuulsuse ja populaarsuse ka ilma palveta.

Kogu ta elu ja töö võib kulgeda ilma palveõlita või väga vähese õliga, kuid ilma palveta ei ole ta kuulutus vaimulik ja ei suuda teha pühaks ei teda ega ta kogudust. Palve peab muutuma ilmseks ja juhtivaks jõuks.

Paluv jutlustaja on Jumala kaastööline. Jumal ei võta kutsumata osa jutlustaja tööst, Ta teeb seda vaid erilise palve ja pealekäimise tagajärjel.

Et leiame Jumala, kui me teda kõigest südamest otsime, kehtib nii jutlustaja kui ka patukahetseja suhtes. Ainult palvest kantud evangeeliumi kuulutamine õpetab jutlustajat kaasa tundma inimestele ja teeb ta kõlblikuks täitma kõrgeid ülesandeid. Õiget jutlustajat ei kujunda ülikoolid, õppimine, raamatud ega teoloogia, küll aga palve.

Apostlitele usaldatud ülesanne, armuõpetuse kuulutamine, oli seni ilmetu, kuni neid täideti Püha Vaimuga, kes saabus palve tulemusena. Paluv jutlustaja ei ole enam

vaimulik organiseerija. Ta on jõudnud üllamasse, jõulisemasse piirkonda - vaimulikke piirkonda. Ta töö reaalsusest ja tõsidusest kõnelevad muudetud südamed. Jumal on temaga, ta on rikkalikult varustatud Jumaliku jõuga, raske ja kauakestev heitlus oma koguduse liikmete pärast on krooninud teda kui vürsti.

Armupetuse kuulutamisel ei ole edu vähese palvega. Palve peab olema alaline ja järjest süvenev.

Jumala Sõna ja ka jutluse peab jutlustaja saama palves.

“Mul on kahju, et ma olen nii vähe palunud”, oli ühe Jumala sulase kahetsus surivoodil. “Ma vajan suuremat, sügavamat ja täiuslikumat palveelu”, ütles peapiiskop Tait. Seda peaksime kõik ütlema.

Jumala tõeliste sulaste ühiseks iseloomustavaks jooneks on alati olnud palve. Võib olla nad lähtusid erinevatest punktidest ja käisid erinevaid teid, kuid koondusid ühes punktis - nad olid palveinimesed. Nad ei palunud juhuslikult vaid pidevalt. Palve mõjutas nende ja ka teiste elu. Palvega tegid nad koguduse ajalugu ja mõjutasid aegade voolu.

6

Jumalateenistuse palved peaksid olema lühikesed, sisukad ja jõulised, kuid oma isiklikus palvekambris tuleb Jumala ees kaua viibida. Meie lühikesed avalikud palved võlgnevad jõu ja tuuma pikkadele palvetele, mis eelnesid lühikestele. Jaakob poleks saavutanud usuvõitu, kui ta poleks heidelnud Jumalaga läbi öö.

Jumal ei anna oma andeid juhuslikule ega kiirustavale tulejale-minejale. Ta annab neid neile, kes tõsiduse ja pealekäimisega näitavad, et neid andeid hindavad.

Kristus veetis palves palju öid. Pikad palveajad kujundasid Ta iseloomu. Paulus palus päeval ja öösel. Taaniel palus kolm korda päevas. Taaveti palved olid paljudel juhtudel pikad.

Me ei taha, et keegi mõtleks, et palve väärtust saab mõõta kellaajaga, kuid meie eesmärgiks on äratada igatsust olla kaua üksi Jumalaga. Kui me seda ei tee, on meie usk nõrk ja pinnaline.

Inimesed, kes on oma isikus kõige täiuslikumalt ilmutanud Kristust, on olnud palveinimesed. Nad on suutnud võita Jumalale suuri masse.

Charles Simeon pühendas oma hommikutunnid kella 4 – 8-ni Jumalale. Wesley viibis iga päev 2 tundi palves. Ta alustas juba hommikul kell 4. Temast kirjutatakse, et ta pidas palvet kõige tähtsamaks tööks.

John Fletcher tegi palvete hingeõhuga plekiliseks oma toa seinad. Mõnikord palus ta terve öö. Kogu ta elu oli palveelu.

Luther ütles: “Kui ma ei palu kaks tundi igal hommikul, siis saatan võidutseb kogu päeva. Ma ei saa oma tööga hakkama, kui ma ei palu kolm tundi päevas.”

Peapiiskop Leight näis olevat alatises osaduses Jumalaga. “Palve ja Jumala kiitmine olid talle tööks ja lõbuks”, ütleb tema elulookirjutaja.

Piiskop Ken viibis kaua palves. Räägiti, et ta hing on armunud Jumalasse.

Piiskop Asbury ütles: “Ma kavatsen tõusta kell neli nii sageli kui suudan, et viibida kaks tundi palves ja mõtisklustes.”

Samuel Rutheford, kelle vagadusest räägitakse veel praegugi, tõusis igal hommikul kell kolm, et otsida Jumala palet.

Joosep Alleine tõusis kell neli palvetööks, mis kestis kella kaheksani.

John Welch, püha ja imetlemisväärne šoti jutlustaja, pidas päeva halvasti veedetuks, kui ta ei viibinud palves 8 kuni 10 tundi. Ta palus ka öösel. Kui ta naine halises, leides teda põrandal nutmas, tavatses ta öelda: “Oh naine, ma pean vastutama 3000 hinge eest ja ma ei tea, kuidas paljudega neist lugu on.”

Brainerd ütles: “Ma tahan olla üks oma onnis, kus ma saan palju viibida palves.”

Metodisti aastaraamatuis kõneldakse William Bramwellist, kellel oli suur edu Jumalariigi töös ja kes oli kuulus imeliste palvekuulmiste tõttu. Ta palus tundide viisi ühtejärge. Ta peaaegu elas põlvedel. Sageli oli ta neli tundi pidevas palves.

Sir Henry Havelock viibis kaks esimest tundi päevas üksi Jumalaga. Kui laagrikell lõi äratamiseks kell 6, siis tõusis ta kell neli.

Krahv Cairne tõusis iga päev kell kuus, et kindlustada poolteist tundi Piibli uurimiseks ja palveks enne, kui pidas kell 7.45 perekonnapalvet.

Dr. Judson pani püsiva ja tugeva aluse Jumalariigi tööle Birma südames. Ta palus öösel, hommikul, keskpäeval ja õhtul.

Keegi ei suuda teha suurt ja püsivat tööd Jumalale, kui ei võta palju aega palveks.

Need, kes on olnud vara põlvedel, on saavutanud Jumalariigi töös suurimat edu. Kes ei otsi Jumalat vara hommikul, sellel on Teda raske leida ka ülejäänud päeva jooksul. Põlev soov Jumala leidmiseks sunnib vara tõusma ja vara paluma. Kui Jumal ei

ole meie mõtetes ja taotlustes hommikul esimesel kohal, siis on ta terve päeva viimasel kohal. Hommikune loidus on loiu südame näitaja. Süda, mis ei otsi Jumalat hommikul on kaotanud armastuse Jumala vastu.

Taaveti süda igatses Jumala järele ja sellepärast otsis ta Jumalat vara - enne päevavalgust. Ka Kristus otsis osadust Jumalaga, oma Isaga. Tõusnud tükk aega enne päeva algust, läks ta mäele palvetama.

Inimesed, kes on vara tõusnud ja palunud, on tõmmanud maailma Jumala poole. Janu Jumala järele, mis ei suuda unekütkeid purustada, on nõrk ja toob Jumala üritusele vähe kasu.

Me vajame jutlustajate põlvkonda, kes otsib Jumalat ja otsib Teda vara. Kes seda teeb, saab vastutasuks Jumaliku jõu täiuse ja värskuse. Tema tahab olla meile rõõmuks, jõuks ja jahutavaks kasteks päeva palavuses.

Meie laiskus Jumala otsimisel on karjuvaks patuks. Selle maailma lapsed on meist palju targemad. Nemad on oma taotluste jahil vara ja hilja.

Keegi ei leia Jumalat, kui ei käi hoolega Tema järel, kui ei otsi Teda vara hommikul.

8

Kunagi pole pühade meeste ja naiste järele olnud suuremat vajadust kui käesoleval ajal, kuid veel suurem vajadus on pühade Jumalale pühendatud jutlustajate järele. Saatan valitseb maailmas ja püüab kõiki liikumisi panna oma sihte teenima. Kaasaegsed pühad peavad olema Püha Vaimu läbi inspireeritud kõige kõrgematest ideaalidest ja suurimatest võimalustest.

Paulus elas põlvedel selleks, et Efesose kogudus võiks tunnetada pühaduse mõõtmatu kõrgust laiust ja sügavust ja et nad oleksid täidetud Jumala täiusega.

Epafras pingutas end raskes töös ja innukas palves, et Kolossa kogudus oleks veatu, täiuslik ja alluks Jumala tahtele. Apostlite ajal taotleti, et Jumala rahvas saavutaks usu ühtsuse, jõuaks ühesugusele Jumala Poja tunnetamisele ja sarnaneks Tema täiuslikkuses Kristusele. Neid, kes ei jõudnud edasi Jumala tunnetamisel ei kiidetud. Tuli lapseeast välja kasvada. Vanad pidid vilja kandma ja haljendama.

Religiooni kõige Jumalikumaks elemendiks on pühad mehed ja naised. Raha, andekus ja kultuur ei suuda Jumala tööd liikuma panna. Jumalikke jõude suudab liikuma panna vaid hingele jõudu andev pühadus, armastusest põlev inimene.

Me vajame andunud, Jumalast süüdatud inimesi. Kuni neid ei ole, viibib Jeesuse tulemine, saab häbistatud Tema nimi ja kahjustatud Tema missioon.

Jumala vankrit ei suuda liigutada suurim andekus, parim haridus, positsioon, kõrged vaimulikud ega auväärased isikud. See vanker on tuline ja seda suudavad edasi viia vaid tulised jõud.

Miltoni geniaalsus ega Leo riiklik võim ei suuda seda teha, küll aga Brainerdi vaim. Brainerdi süda põles Jumala ja hingede pärast. Ei maisus, ilmalikkus ega isekus ei vähendanud kõige vähemalgi määral selle kõike sundiva, kõike muutva jõu ja leegi intensiivsust.

Palve on vagaduse esile kutsuja ja kanal. Palve ja vagadus on ühendatud nagu ihu ja hing, nagu elu ja süda. Tõelise vagaduseta pole tõelist palvet, ega ka tõelist vagadust tõelise palveta. Jutlustaja peab olema Jumalale üle antud kõige pühamas elus. Tema Jumala teenimine ei ole elukutse, see on Jumalik töö, Jumalik andumus. Ta on täiesti pühendatud Jumalale.

Talle on palve sama oluline nagu toit elu säilitamiseks. Jutlustaja vagadus ei tohi olla tavaline ega pinnaline. Kui ta ei jutlusta oma eluga, iseloomu, käitumisega, siis ei jutlusta ta üldse. Jumal peab olema jutlustaja taotluste peamiseks tõukejõuks, kogu tema töö allikaks ja krooniks. Jeesuse Kristuse nime au, Tema ürituse edasiviimine, peab olema kõige tähtsam. Jutlustajal ei tohi olla muud inspiratsiooni peale Jeesuse Kristuse, muud sihti Tema nime austamise kõrval. Tal ei tohi olla muud tööd peale Jumalariigi töö. Jutlustaja peab taotlema alalist ühendust Jumalaga.

Kunagi pole Jumala üritus vajanud rohkem näiteid palve läbi saadud Jumalikust jõust, kui käesoleval ajastul. Evangeeliumi jõu kandjateks saavad olla vaid palujad. Pühaks teeb inimese ainult palve läbi saadud jõud.

Mida enam on tõeliselt häid, pühi inimesi, seda rohkem on palvet. Mida rohkem on palvet, seda enam on tõeliselt pühi inimesi.

9

Jumalal on olnud enne ja on ka nüüd palju andunud palvetavaid jutlustajaid. Neist on hoovanud Jumalikku sära. Nende kaudu on Jumala riik kiiresti ja suure väega edasi liikunud.

Mainiksime ühte neist - David Brainerd'i, kelle töö ja nimi on läinud ajalukku. Ta ei olnud tavaline inimene. Ta oskas särada igas seltskonnas. Ta oli tark ja andekas, sobis igasse kantslisse ja töötama igasuguste inimeste hulgas.

Rektor Edwards annab tema kohta järgmise iseloomustuse :

“Ta oli silmapaistvalt andekas, tundis erakordselt hästi inimesi ja olukordi, oskas harukordselt hästi kõnelda, paistis silma teoloogiliste teadmiste poolest ja oli noore inimese kohta erakordselt vaimulik. Ma pole tundnud kedagi, kes oleks olnud tema ajal temaga võrdne, kellel oleks olnud nii selge ja täpne arusaamine tõelise religiooni olemusest ja tuumast. Tema hoiak palves oli peaaegu jäljendamatu, mille taolist olen väga harva näinud, ta oli tark ja tal olid erakordsed kuulutaja anded.”

Maistes aastaraamatutes pole jutlustatud üllamat elulugu, kui David Brainerdi oma. Ükski imetegu ei kinnita Jumalikuma jõuga Kristluse tõde, kui niisuguse mehe elu ja töö.

Ta töötas üksi Ameerika metsikumates piirkondades, võideldes ööd ja päevad surmava haigusega. Algul oli tal hingede hooldamistöös vähe kogemusi. Ta ei osanud indiaanlaste keelt. Ta suhtles nendega viletsate paganatest tõlkide kaudu.

Kuid tal oli südames ja käes Jumala Sõna ning hing põlemas Jumalikust tulest. Ta töötas väga õnnistusterikkalt. Ta pani aluse Jumala kummardamisele indiaanlaste seas. Nad loobusid paganlikust rumalusest ja pimedusest, neist said puhtad, tõsised ja mõistlikud kristlased. Nad vabanesid pahedest. Hakati pidama väliseid kristlikke kombeid, seati sisse pühapäeva pidamine ja perekondlikud palved. Üha suurema jõuga hakkasid ilmema ka usu seesmised viljad.

Niisuguste tulemuste põhjust tuleb otsida Brainerdi isikus aga mitte olukorras või juhuses. Ta oli Jumala mees. Jumala Vaim võis temast takistamatult läbi voolata.

Tema südame olukord ei takistanud ega kitsendanud kõikvõimsa Jumala armu. Kogu kanal laiendati ja puhastati Jumalale kõige täiuslikumaks ja võimsamaks läbivooluks, mille kaudu Issand võis tulla oma võimsate jõududega lootusetult metsikusse kõrbe ja muuta selle õitsvaks ja viljakandvaks aiaks. Jumalal ei ole midagi liiga raske teha, kui Ta leiab õige inimese, kelle kaudu Ta saab tegutseda.

Brainerd elas püha palveelu. Tema päevik kõneleb palve ja paastuaegadest. Ta palus mitu tundi päevas. Tal ei olnud maailmas muud sihti, kui töötada ausalt Jumalale. Ta ei tahtnud töötada minutitki maailma kasuks. Kogu ta elu oli palveelu. Ta palus oma õlgedest asemel ja metsatihnikuis päeval ja öösel, enne ja pärast jutlustamist. Kuigi ta on surnud, kõneleb ja töötab ta seal veel edasi.

Jonathan Edwards ütleb tema kohta järgmist : “Tema elu näitab edukaks Jumalateenimiseks õiget teed. Ta taotles edu Jumalriigitöös nagu sõdur taotleb võitu piiramistel või lahingus. Ta sarnanes mehega, kes taotleb võidujooksuga suurt auhinda.

Innustatud armastusest Jumala ja kaasinimeste vastu, töötas ta suure innuga. Ta võitles palves nagu Jaakob, kuni inimesed said päästetud.”

10

Palve jõud aitab väljendada tõe selle täiuses ja vabaduses. Jutlustaja eest tuleb paluda, sest ta kujuneb palves. Tema suu peab avatama ja täidetama palves. Kirik ja maailm, Jumal ja taevas võlgnevad palju Pauluse suule. Pauluse kuulutuse jõud tuli palvest.

Palve teeb jutlustajast südamliku jutlustaja. Palve paneb jutlustaja südame tema jutlusse ja jutluse jutlustaja südamesse. Süda kujundab jutlustaja. Suure südamega inimesed on suured jutlustajad. Palju tähelepanu on pööratud jutluse valmistamisele, kuid on unustatud valmistamata süda.

Valmistatud süda on palju parem, kui valmistatud jutlus.

On kirjutatud palju kõiteid jutlustajate valmistamise kohta ja arvame, et tellingud ongi ehitus. Noort jutlustajat õpetatakse valmistama jutlusi, mis vastaksid vormi-, maitse- ja ilu nõuetele, kuid see on jutluse mehaaniline ja intellektuaalne külg. Me oleme armu asemel kasvatanud nõuet andekuse järele. Eelistame ilukõnet vabadusele, retoorikat ilmutusele, kuulsust ja hiilgust pühadusele. Oleme kaotanud jutlustamise õige mõtte - selle jõu. Oleme kaotanud terava patu hukkamõistmise. Selle tagajärjena ei suuda me tuua inimesi patust pöördumisele.

Ei saaks öelda, et jutlustajad õpiksid liiga palju. Mõned ei õpi üldse, teised ei õpi küllaldaselt. Paljud ei õpi nii, et Jumal võiks nendega rahul olla, Kuid meie suur puudujääk ei seisa mitte pea, vaid südamekultuuris. Mitte puudulikud teadmised, vaid puudulik pühadus on meie suureks puudujäägiks. Me ei valva, ei paastu ega palveta küllaldaselt. Süda on jutlustamisel suureks takistuseks. Valmistamata südamega ei suuda me Jumala sõnumit küllalt mõjusalt edasi anda.

Kas võib auahne, kiitust ja positsiooni ihaldav jutlustaja kuulutada Selle evangeeliumi, Kellel ei olnud kuulsust, Kes võttis sulase näo, oli alandlik ja madal? Kas suudab tujukas, kirglik, isekas ja kõva ilmalik inimene kuulutada Kristuse evangeeliumi, mis on tulvil pikka meelt, enese ärasalgamist, õrnust, mis nõuab, et oleksime maailmale risti löödud? Kas suudab palgaline ametnik, südametü, pealiskaudne inimene kuulutada niisugust evangeeliumi, mis nõuab, et karjane annaks oma elu lammaste eest? Kas võib ahne mees, kes loeb palka ja raha, kuulutada evangeeliumi enne, kui ta pole puhastanud oma südant?

Intellekti ja talendi üleandmine ja allutamine jumalikele ja vaimulikele jõududele tegi Pauluse võrratuks apostliks. Samal põhjusel läks inimkonna ajalukku ka Wesley töö.

Meie suureks vajaduseks on südame valmistamine.

Luther pidas seda endastmõistetavaks tõeks. "Kes on hästi palunud, see on hästi õppinud." Me ei ütle, et inimesed ei peaks kasutama oma intellekti. Oma intellekti kasutab kõige paremini vaid see, kes valmistab oma südant kõige enam. Me ei ütle, et jutlustaja ei peaks õppima, kuid Piibel peab olema nende suureks uurimisobjektiks. Piiblit uurides õpib aga kõige paremini see, kes on hoidnud oma südant hoolega. Me ei ütle, et jutlustaja ei peaks inimesi tundma, kuid suurim meister sellel alal on see, kes on uurinud oma südame sügavusi ja keerdkäike.

Jutlustamise kanaliks on mõistus ja allikaks on süda. Kanalit võib avardada ja süvendada, kuid kui ei hoolitseta piisavalt allika puhtuse ja sügavuse eest, siis on kanal kuiv ja rüvetatud.

Iga tavalise intelligentsiga inimene võib kuulutada evangeeliumi, kuid väga vähestel on selleks küllaldasel määral armu. Issanda hinnangu järgi on kõige edukam jutlustaja see, kes on võidelnud omaenese südamega ja selle võitnud, kes on õpetanud oma südamele alandlikkust, usku, armastust, tõtt, halastust, kaastunnet, julgust ja kes on täidetud Jumaliku väega.

11

Maailma päästja on süda. Pea ei suuda päästa. Päästa ei suuda ei geniaalne mõistus ega loomulikud anded. Evangeelium vallutab südamed. Kõige võimsamad on südame jõud. Kõige kaunimad ja armsamad on südame õnnistused. Suured südamed kujundavad suuri, jumalikke iseloome.

Jumal on armastus.

Pole midagi suuremat armastusest, pole midagi suuremat Jumalast. Südamed valmistavad taeva.

Taevas on armastus.

Pole midagi kõrgemat ega armsamat taevast.

Mitte pea vaid süda valmistab Jumalale suuri jutlustajaid. Südamel on usus tähtis koht. Süda peab jutlustama kantslis ja süda peab kuulama ka pingis. Me teenime Jumalat oma südamega.

Me usume, et kaasaja kantsli üks tõsisemaid ja levinumaid puudusi on see, et jutlustesse pannakse rohkem mõtteid kui palveid, rohkem pead kui südant. Suured südamed kujundavad häid jutlustajaid. Me vajame teoloogilist kooli südamete avardamiseks ja harimiseks. Kuulutaja mõjutab kuulajaid oma südamega. Tema jõu kantsiks on ta süda ja valitsuspaigaks armastus.

Süda tõi Jumala Poja maa peale. Maailm vajab südame inimesi, kes tunneks kaasa teiste hädadele, muredele ja leevendaks valu. Kristus on meile siin suureks eeskujuks.

“Anna oma süda mulle!” on Jumala nõue inimesele ja sama ootab meilt meie kaasinimene. Meilt oodatakse kaastunnet ja abistavat kätt. Me võime jutlustamise teha äriasjaks, kui me ei tee seda südamega. Kes ei külva südamega oma töötoas ei kogu kunagi vilja Jumalale. Palvekamber on südame töötuba. Seal õpitakse paremini jutlustama kui raamatukogus.

“Jeesus nuttis” See on kõige lühem ja kõige mõjuvam salm Piiblis.

“Kes minnes kõnnib nuttes kui ta külvisemet kannab, see tuleb ja hõiskab kandes vihke.”

Palvekamber on jutlustajale täiuslik õpetaja ja kool. Mõtted ei muutu palves ainult puhtamaks ja elavamaks, mõtted sünnivad palves. Kui paluda tõsiselt siis võib ühe tunni jooksul palvekambris õppida rohkem kui paljude tundide jooksul töötoas. Palvekambris on raamatuid, mida ei leidu kusagil mujal. Seal on ilmutusi, mida me ei koge kusagil mujal.

12

Aleksander Knox, kristlik filosoof Wesley päevilt, mitte küll tema poolehoidja vaid Wesley hea sõber, leiab, et Jumala Sõna kuulutamine metodisti kirikuis erineb tunduvalt kuulutamisest suurkirikuis, mille tagajärjel on metodistide palvelad tulvil inimesi, kuid kirikud hõredad.

Ta leiab, et metodistid kuulutavad Jumalikke tõesid, mida nad ise on läbi elanud - ja nad teevad seda südamega, Püha vaimu juhtimisel ja võidmisel.

Kuulutaja peab olema võitnud Püha Vaimuga, muidu ei suuda ta õigesti oma suurt ülesannet täita. Võidmine teeb Jumalast ilmutatud töö elavaks ja eluandvaks. Kõne võib olla tulvil tõdedest, täis kaalukaid mõtteid, loogiline, särava retoorikaga, kuid ilma jumaliku võidmiseta toob ta surma, aga mitte elu.

Spurgeon ütleb: ”Ma tahaksin teada, kui kaua peame me oma ajusid vaevama, et selgelt sõnadesse panna, mida mõeldakse võidmisega jutlustamise all. Jutlustaja teab selle olemasolu ja kuulutaja avastab varsti selle puudumise. Nälgiv Samaaria on tüüpiliseks näiteks selle puudumisest. Jeruusalemm oma rahvaste pidusöökidega võiks olla võrdkujuks jutlusest, mis on rikastatud võidmisega. Igaüks teab, mis on hommikune värskus, kui kastepärlid on külluses igal rohuliblel, kuid kes suudab seda kirjeldada või veel vähem esile kutsuda. Nii on ka võidmise saladusega. Me teame, mis see on, kuid me ei oska seda teistele seletada. Võidmist ei saa ise esile kutsuda ja selle võltsimine on halvematest halvem.

Kuid võidmine on hädavajalik usklike kasvatamiseks ja patuste toomiseks Kristuse juurde. ”

13

Võidmist on raske defineerida või kirjeldada. Üks kuulus šoti jutlustaja püüab siiski seda teha. Ta ütleb: “Vahest on jutlustamine midagi taolist, mida ei saa kirjeldada. See vallutab südame ja tunded ja tuleb otse Jumalalt. Kui on mingisugune tee selle saavutamiseks, siis on see jutlustaja taevalik iseloom, mida võitakse ülevalt.”

Võidmise tõttu on Jumala Sõna “elus, vägev ja vahedam, kui ükski kaheteraline mõök ning tungib läbi, kuni ta lõhestab hinge ja vaimu, liigesed ja üdi, ja on südame meelsuse ja mõtete hindaja.” Heebr. 4:12

Võidmine teeb jutlustaja sõnad teravaks ja jõuliseks, kutsudes esile elu ja liikumise paljudes surnud kogudustes. Jumalikke tõdesid on esitatud kirjatäheliku täpsusega ja inimliku ladususega, kuid see ei kutsu esile elu. Kui aga sama jutlustaja saab võidmise osaliseks, teeb salapärase jõud kirjatähe tuliseks - algavad elutuksatused. Võidmine tungib südametunnistusse, mõistab selle hukka ja murrab südame.

Jumalik võidmine on iseloomustavaks jooneks, mis tõmbab kindla vahe evangeeliumi kuulutamise ja teiste tõe esitamise meetodite vahele ja teeb suure vaimse lõhe jutlustajata vahele.

Lihtsalt öelduna seisneb võidmine selles, et Jumal asetab ennast oma sõnasse ja sõna kuulutajasse.

Vägeva ja pideva palvetamise teel võib jutlustaja saada võidmise, mis inspireerib ja selgitab mõistuse, annab tarkust ja jõudu, südamejõudu. Võidmise viljadeks on mõtte vabadus ja avarus ning väljenduse siirus ja lihtsus.

Sageli peetakse võidmiseks tõsidust. See, kes on kogunud võidmist, on tõsine, kuid võib esineda tõsidust ilma vähimagi võidmiseta. Tõsidust võib kergesti ära segada võidmisega. On vaja vaimulikku silma ja arusaamist, et teha vahet nende vahel. Jumalariigi tööd võib teha täie tõsidusega, kuid seejuures ilma võidmiseta. Võidmine teeb jutluse tõeliseks jutluseks. See on Jumalik osa jutlustamisel.

Võidmist ei saa jutlustaja õppides, vaid paludes. See on taeva vastus palvele. See on Püha Vaimu armas puhang, mis küllastab, ujutab üle, pehmen dab, lööb haavu ja seob nad kinni. See on nagu dünamiit, sool või suhkur. Selle mõjul sõnakuulutus süüdistab ja toob varjatud patud päevavalgele, kuid teisalt ta rahustab ja leevendab. Ta mõistab kuulaja süüdi või süütuks. Ta avab ühtlasi õrnalt kui jõuliselt kuulaja südame nagu avab kevad puude lehed. Võidmine ei ole andekus. Teda ei leidu õppeasutustes. Usinasti õppides seda ei saada. See on Jumala and - Tema käskjalgade pitserimärk. See on taeva au, mis antakse väljavalitud õigetele ja vapratele, kes on otsinud seda paljudes pisaraterohkeis palveis.

Ainult Püha võidmine võib murda patuahelad, võib tuua inimesed tagasi Jumala juurde, võib parandada kõik vead ja tuua koguduse ellu esialgse puhtuse ja jõu.

14

Kristlikus süsteemis mõistetakse võidmise all Püha Vaimuga võidmist, mis teeb kuulutaja kõlvuliseks Jumala töö tarvis. Võidmiseta ei ole kuulutamisel õigeid vaimulikke tagajärgi - inimesed ei tule patust pöördumisele.

Jumalik võidmine eraldab õige evangeeliumi kuulutamise teistest tõe esitamise meetoditest. Võidmine annab sõna kuulutamisele Jumaliku jõu. Ta valgustab Sõna, avar dab ja rikastab jutlustaja mõistust, valmistab ta südant, tehes selle õrnaks, puhtaks ja jõuliseks.

Võidmiseta ei ole evangeeliumil rohkem jõudu end propageerida kui mõnel teisel tõe süsteemil. Võidmine on Jumalikkuse pitserimärk. Võidmine toob evangeeliumi kuulutamisse Jumala.

Inimlik tarkus ja kõneosavus võivad vaimustada ja võluda, sensatsioon ja teised agressiivsed meetodid võivad kokku tuua inimesi, hingeline jõud võib mõjutada ja sundida peale tõe, kuid võidmiseta on see kõik niisamuti tagajärgedeta nagu rünnak Gibraltari kaljudele. Nii nagu ookeani lakkamatu voogamine ei suuda ära pühkida kaljusid, ei suuda ka inimlikud jõud pühkida südamest ära pattu ja jälkust. Võidmine on pühitsev jõud ja selle olemasolu on pühitsuse pidevaks kontrolliks. Jumalik võidmine

teeb jutlustaja kõlblikuks Jumalale ja Tema tööle. Ka teised jõud ja motiivid võivad teda tööle kutsuda, kuid ainult võidmine pühitseb.

Jumal tunnistab seaduslikuks ainult niisuguse pühendumise tema riigi tööle, mis on toimunud Püha Vaimu juhtimisel.

Võidmine, Jumalik võidmine, taevalik võidmine on see, mida vajab kantsel ja mis selle peab olema. Jumalik ja taevalik õli, mille Jumal ise annab, peab võidma kogu inimese - ta südame pea ja vaimu. Ta peab vabastama ta kõigist maistest, ilmalikest ja isekaist motiividest ja sihtidest.

Kui jutlustajal on Jumalik võidmine, tekib paljudes kogudustes liikumisi ja hõõrumisi. Samu tõdesid saab kuulutada erinevalt. Kui teha seda range kirjatähelikkusega, jääb kõik vaikseks nagu surnuaial. Kui tuleb aga teine kuulutaja, kelle kirjatähe on Vaim elavaks teinud, tuntakse võimsa liikumise sünnitusvalusid. Südamed saavad liigutatud ja murduvad. Võidmiseta jutlustamine jätab aga südamed kõvaks, kuivaks, kibedaks ja surnuks.

Võidmine ei ole jäädav and. Ta on tingimuslik and. Tema olemasolu jäädvustatakse ja suurendatakse samal viisil kui ta saadi - lakkamatu palvega Jumala poole, kirgliku igatsusega, pidades kõike tühiseks selle vastu. Kuidas ja kust tuleb võidmine ?

Palvevastusena Jumalalt. Ainult palujad südamed täidetakse selle õliga, ainult palujaid huuli võitakse selle Jumaliku õliga. Palve, lakkamatu palve on jutlustamise võidmise hinnaks. Võidmist saab alles hoida ainult lakkamatu palvega.

15

Apostlid mõistsid õigesti palve vajadust ja väärtust. Nad teadsid, et nende kõrge ülesanne apostlina kohustab neid innukalt paluma. Nad hoolitsesid väga selle eest, et mingi muu ülesanne ei võtaks neilt aega ja takistaks neid nõnda palumast nagu nad peaksid. Sellepärast ei määranud nad puudustkannatajaile hooldajaid apostlite seast.

Palve oli neil kõige tähtsamal kohal. Nad võtsid palvet tööna, mida tuli teha täie tõsidusega, andunult ja püsivalt. Palveks tuli eraldada küllaldaselt aega. "Me tahame pidevalt palves olla" oli apostlite üksmeelne otsus. Nad võitlesid palves Jumala rahva pärast. Jutlustaja, kes pole õppinud Kristuse koolis kõrget ja Jumalikku eestpalumise kunsti, ei õpi kunagi õigesti jutlustama.

Jumal töötas täie meelevallaga apostlite ajal sellepärast, et palve oli koguduses õigel kohal. Algkoguduses oli palumine sama pingutav töö nagu jutlustamine. Apostlid

palusid vägevasti päeval ja ööl, et inimesed saavutaksid kõrge pühaduse taseme ja et nad sellel tasemel ka püsiksid.

Kui koguduse juhid hilisematel aegadel oleksid olnud sama innukad rahva eest palujad, siis ei oleks ilmalikkuse ja ususalgamise kurvad pimedad ajastud rikkunud ajalugu, varjutanud koguduse au ja pidurdanud tema edu.

Jutlustaja peab võitlema palves inimeste pärast, et nad ei saaks ainult päästetud, vaid saaksid täidetud Jumaliku täiusega. Sellepärast ei lootnud Paulus ainult apostlikule jutlustamisele, "vaid nõtkutas oma põlvi Issanda Jeesuse Kristuse Isa ette."

Pauluse palve viis inimesi pühaduse teel kaugemale, kui tema jutlustamine. Eparfas tegi oma palvetega koloslaste heaks sama palju või veelgi enam, kui jutlustamisega. Ta palus alati peale ajades nende eest, et nad võiksid tunnetada täielikult Jumala tahtmist.

Jutlustajad vastutavad koguduse olukorra eest. Nemad annavad koguduse elule tooni ja suuna ja kujundavad selle iseloomu. Juhtidest oleneb palju. Aare on savist nõudes ja tal on nõu maitse. Kogudus on niisugune aare nagu ta juhid. Ta on vaimulik kui ta juhid on vaimulikud - ja ilmalik kui ta juhid on ilmalikud ja kivinenud.

Iisraeli kuningaist olenes teatud määral rahva vagadus. Harva on koguduse usuline tase kõrgem ta juhtide omast. Kõrgel vaimulikul tasemel seisvad püha jõuga varustatud juhid on Jumala heakskiidu tundemärgiks. Õnnetus ja nõrkus järgneb nõrkade ja ilmalike juhtide tegevusele. Iisrael langes madalale kui Jumal lasi poisikesi nende üle valitseda. Prohvetid ei kuulutanud õnnelikkude olukorda Iisraelile kui poisikesed neid käsutasid ja naised nende üle valitsesid. Kogudusel on olnud suuri vaimuliku õitsengu ajastuid, kui juhid on olnud vaimulikud.

Tugeva vaimuliku juhtkonna silmapaistvaks iseloomustavaks jooneks on palve. Vägevatel palveinimestel on väge ja nad kujundavad olukorra. Neil on edu Jumaliku jõu läbi. Kuidas suudab inimene jutlustada, kui ta ei saa sõnumit otse Jumala palvekambris? Kuidas saab ta kuulutada, kui ta usk ei ole elavaks ja süda soojaks saanud Jumala osaduses? Häda neile huultele, mis kõnelevad kantslis, kuid nad pole puudutatud palvekambri leegist. Niisugused huuled ei suuda Jumalikku tõde meelevallaga edasi anda. Kantsel ilma palvekambrita jääb alati viljatuks. Jutlustaja võib kõneleda huvitavalt ja targalt ka ilma palveta, kuid niisuguse jutlustamise ja Jumala kalli seemne pühade käte ja nutva südamega külvamise vahel on mõõtmatu vahe.

Kuna kogudus palub vähe on Issanda tulek teadmata ajaks edasi lükatud. Koguduse surnud teenimise tõttu on põrgu end laiendanud ja täitnud oma kohutavaid koopaid. Parim ja suurim ohvriand on palveohver.

Kui 20. sajandi jutlustajad õpivad hästi ära palveõppetunni ja kasutavad täielikult palvejõudu, saavutab rahuriik keskpäeva enne, kui lõpeb käesolev aastasada.

"Lakkamatu palve" on pasunahüüd 20. sajandi jutlustajatele. Kui selle sajandi jutlustajad saavad oma mõtted, sõnad ja jutlused palvekambris, siis järgmine sajand leiab uue taeva ja uue maa - vana patuga määritud ja patust tumestatud taevas ja maa hääbuvad paluva Jumalateenimise mõjul.

16

Palve ei ole jutlustajale mitte ainult kohustuseks ja eesõiguseks, vaid ka vajaduseks. Kopsudele ei ole õhku tarvis rohkem kui palvet jutlustajale. On hädavajalik paluda ka jutlustaja eest. Õige jutlustaja suureks sooviks on, et kogudus tema eest paluks. Mida püham on inimene, seda enam hindab ta eestpalvet, seda selgemini näeb ta, et Jumal ilmutab end sel määral, missugune on ta palve. Päästmine ei tule ilma palveta. Kui Püha Vaim ei ela südames, siis meie palu. Jutlus ei ehita ial üles mittepaluvat hinge. Evangeelium ei levi jutlustaja kaudu, kes vähe palub. Andekus haridus, kõneosavus ja jumalik kutsumus ei vähenda palve vajadust vaid süvendavad seda. Mida enam on jutlustaja silmad avatud oma töö iseloomule, vastutusele ja raskustele, seda enam näeb ja tunneb ta palve vajadust, kui ta on õige jutlustaja. Ta ei tunne ainult seda, et ta ise peab rohkem paluma, vaid ta kutsub ka teis abiks paluma enda eest.

Selle näiteks on Paulus. Kui keegi suudaks levitada evangeeliumi oma isikliku jõu, andekuse, Jumala poolt usaldatud apostelliku ülesande või Jumala erakorralise kutsumuse tõttu, siis niisuguseks meheks oleks võinud olla Paulus. Tema palus ise palju ja ta hindas kõrgelt ka teiste palveid enda eest. Ta palus tungivalt kõikide abi eestpalveks. Ta teadis, et ühenduses on jõud. Ta teadis, et usu, igatsuse ja palve koondamine annab vastupandamatult võimsa vaimse jõu, millele ei suuda ükski vastu seista. Kas ei peitu Pauluse töö edu ja mõju kogudusele ja kogu maailmale selles, et ta suutis panna kogudusi palvetama enda ja Jumalariigi töö pärast. Ta kirjutab vendadele Roomas : "Aga mina manitsen teid vennad, meie Issanda Jeesuse läbi, et teie minuga võitlete palvete sees minu eest Jumala poole." Rooma 15:30

Efesose kogudusele ütleb ta : "Ja paluge igal ajal kõige palve ja palumisega vaimus ja seesama pärast valvake kõige pealeajamise ja palumisega kõige pühade eest ja minu eest, et Sõna mulle antakse, suud julgesti lahti tehes, kuulutada armuõpetuse saladust."Efesose 6: 18 -19

Kolossa usklikke manitseb ta järgmiselt : "Ja paluge ühtlasi ka meie eest, et Jumal Sõna ukse meile võtaks lahti teha, Kristuse saladusi rääkida, mille pärast mina seotud olen: et ma võiksin kuulutada nõnda kui pean rääkima." Kol. 4: 3-4

Tessalooniklastele kirjutab ta : "Vennad, paluge meie eest."

Ka Korintose koguduse poole pöördub Paulus üleskutsega : "Kui ka teie ühtlasi palves meie eest appi tulete" Korintose 1: 11

Oma viimases manitsuses Tessaloonika kogudusele ütleb Paulus palve tähtsuse ja vajalikkuse kohta järgmist : "mis muud vennad, kui tehke palveid meie eest, et Issanda sõna võiks joosta ja austatud saada nõnda kui teiegi juures, et meie saaksime ära päästetud ebasüüdsate ja kurjade inimeste käest." 2. Tessal. 3: 1-2

Filipi kogudusele kirjutab ta, et nende palvete tõttu võivad tema kannatuses ja raskused kasuks tulla evangeeliumi levikule.

Kui Paulus vajab pühade inimeste eestpalveid evangeeliumi levitamiseks, kui palju enam vajame meie neid tänapäeval. Paulus ei arvanud, et eestpalved võiksid vähendada tema väarikust või alavääristada tema vagadust.

Ta kirjutab kirju kõikjale, kutsudes üles enda eest paluma. Kas sa palud oma jutlustaja eest? Kas sa palud ta ees salaja? Ühispalvetel on vähe väärtust, kui neile ei eelne või ei järgne salajased palved.

Apostlid pidasid palvet kõige tähtsamaks vaimuliku töö lõiguks. Nad manitsesid tungivalt kogudusi paluma. Jeesus Kristus palus ise palju ja õpetas ka oma jüngreid paluma. Nähes valminud viljapõlde varisemas töötajate puudumise tõttu, ütleb Ta jüngritele: "Paluge lõikuse Issandat, et Ta saadaks töötajaid oma lõikusele."

Samuti rääkis Ta neile tähendamissõna, et "ikka peab paluma ja mitte ära tüdima."

17

Palveid ei tule mõõta kellaaegadega, kuid palvetamisele pühendatud aeg on siiski oluline. Vahel tuleb kaua oodata ja peale käia. Kiirustamine, mis on alati kahjustav ja sobimatu on laialt levinud ka Jumala osaduse otsimisel. Lühikeste palvetega ei saavutata tõsist vagadust. Need on pealiskaudse vagaduse tundemärgiks. On tõsi, et Piibli palved on sõnas ja kirjas lühikesed, kuid Piibli palujad inimesed viibisid Jumala juures pikki heitlusrikkaid ja pühi tunde. Nad võitlesid väheste sõnade kuid pika ootamisega. Palved, mis Mooses kirja pani on lühikesed, kuid ta paastus ja palus vägevasti 40 päeva ja ööd.

Eelia palveid võib kokku võtta mõnda lühikesse paragrahvi, kuid kahtemata oli tal mitmeid ägedaid heitlustunde ja ülevaid kõnelusi Jumalaga, enne kui ta võis Ahabile kindla julgusega öelda: "Ei pea olema kastet ega vihma neil aastail, muidu kui minu sõna peale." Piibel räägib ka Pauluse lühikestest palvetest, kuid teame, et ta palus päeval ja öösel.

Meie Isa palve on Jumalik lühendatud kokkuvõtte lapse huulte jaoks, kuid Jeesus Kristus palus mitmeid öid enne, kui ta lõpetas oma töö. Tema pikad palved andsid Ta tööle viimistluse ja täiuslikkuse ning Tema iseloomule Jumaliku täiuse ja sära.

Vaimulik töö on pingutav ja inimesed ei taha vaeva näha. Palve, tõeline palve, nõuab keskendumist ja ajakulu, kuid see ei meeldi lihale ja verele.

On vähe inimesi, kes tahavad end pingutada, kuna pealiskaudne töö on samuti vastuvõetav. Me harjume kerjusliku palvega ja lõpuks näib see küllalt hea. Lühike palve on kõige mõjuvam südametunnistuse rahustamise vahend.

Me võime kärpida palvet ja mitte näha hädaohtu, kuni meie alus on hävinud. Kiirustatud palve tulemuseks on usu nõrkus, kõikuvad veendumused ja küsitav vagadus. Kui viibime vähe Jumala osaduses, suudame Talle vähe kasulikud olla. Selleks kulub palju aega, et Jumala Vaim saaks täielikult voolata meie vaimusse. Lühikesed palved tükeldavad kanali ja takistavad Jumala Vaimu täiuslikku voolamist. Et saada Jumala täiusliku ilmutuse osaliseks, tuleb viibida kaua palves. Vähese ajaga ja kiirustades me seda ei saavuta.

Henry Martin kurdab, "et pühakirja lugemine ilma palveta, vähene palve ja lõputud jutluste tegemised on võõrutanud hinge Jumalast."

Ta tunnistab, et on pühendanud palju aega muuks tööks, kuid liiga vähe aega Jumala osaduses viibimiseks. Ta sai selgesti aru, et on vaja eraldada rohkesti aega paastumiseks ja tõsiseks palveks. Hiljem ta kirjutab: "Täna hommikul suutsin ma paluda 2 tundi."

William Wliferforce ütleb: "Ma pean võtma rohkem aega üksi Jumala ees viibimiseks. Üksikpalvete lühendamine teeb hinge lahjaks ja nõrgaks. Ma magan hommikuti liiga kaua." Ebaõnnestumise kohta parlamendis ütleb ta: "Lubage mul rääkida mu murest ja häbist, mis tõenäoliselt tuli kõik sellest, et lühendasin isiklike palvete aega, ning sellepärast lasi Jumal mind komistada." Üksindus ja varased hommikutunnid olid palveis tema arstimeiks.

Pikemad varased palvele pühendatud tunnid mõjuvad imerohuna laostunud usu elu taastamiseks. Püha elu ei oleks nii haruldane nähe ja seda poleks raske saavutada, kui meie palved ei oleks lühikesed ja kiirustatud.

Kaunis kristlik iseloom ei oleks haruldus, kui meie palvekambris viibimine kestaks kauem ja oleks intensiivsem.

Elame viletsasti sellepärast, et palume vähe. Paastumine palvekambris toob külluse meie ellu. Kui suudame olla Jumala juures palvekambris, siis on Jumal meie juures väljapoole seda. Kui palume vähe, jääme ilma suurtest varandustest. Vahel tuleb meil kaua Jumala vastust oodata. Tuleb oodata seni, kuni meie omad soovid ja kavad on otsas. Vaikset ja kannatlikku ootamist kroonitakse.

Jeesus küsib solvatuna : “Kas Jumal ei peaks vastama oma äravalituile, kes kisendavad Tema poole päeval ja ööl ?”

18

Palve on kõige tähtsam töö ja et seda hästi teha peab selleks võtma küllaldaselt aega. Me peame uuesti õppima palve väärtust, peame uuesti astuma palvekooli. Miski ei vaja rohkem aega õppimiseks kui palve. Kui tahame palvekunsti õigesti õppida peame tingimata pühendama päeva kõige paremad tunnid Jumalale ja palvele. Käesoleval kiiruse ja askelduse, elektri ja auru ajastul ei võta inimesed küllaldaselt aega palveks. Isegi Jumala Sõna kuulutajad ei palu vajalikul määral. On jutlustajaid, kelle palved on ainult üks osa nende töökavast, kuid nad ei haara kinni Jumalast.

Kas meil on niisuguseid palujaid nagu oli Eelia, kes palus seni, kuni avati lukustatud taevajõud ja näljast tabatud maa löi õitsema nagu Jumala rohued ? Kes palub nii nagu palus Jeesus mäel? Ta jäi palvesse kogu ööks.

Apostlite palved olid sügavad ja andunud, milleni vaevalt meie kaasaegsed Jumalariigi töötajate palved küündivad. On palju jutlustajaid, kes peavad hiilgavaid kõnesid Jumalariigi elustamise ja levitamise vajadustest, kuid on vähe neid, kes tahavad paluda. Ilma palveta on jutlustamine ja töö organiseerimine halvem kui tühi töö. Palve on ajast ja arust maha jäänud, peaaegu kaotatud kunst.

Suurimaks käesoleva ajastu heategijaks oleks see, kes suudaks jutlustajad ja koguduse panna jälle paluma - õigesti paluma.

19

Enne nelipühi ei mõistnud apostlid palve suurt tähtsust õigesti, kuid nelipühi Vaim tõstis selle Kristuse evangeeliumis elulisele ja kõikevalitsevale positsioonile.

Kutse PALVELE on Vaimu kõige valjum ja tungivam hüüd igale usklikule!

Pühade inimeste vagadus saab täiuslikuks palves. Evangeelium levib aeglaselt ja arglikult, kui usklikud ei palu vara, hilja ja kaua.

Kus on kristlikud juhid, kes peaks õpetama kaasaegseid usklikke paluma? Kas teate, et kasvatame üles mittepaluva põlvkonna? Kus on apostlikud juhid, kes oskaks panna Jumalarahva paluma. Astugu nad esirinda ja asugu tööle, kõige tähtsamale tööle maailmas. Kasvatusalaste võimaluste ja rahajõu suurenemine osutub kõige kohutavamaks needuseks ususelule, kui neid ei pühitse praegusest paremad palved.

Palve ei arene iseenesest. Juhtkond, kes palve tähtsust õieti on mõistnud ja ka ise palub, peab seda suunama. Apostliku pingutusega peavad juhid viima palve koguduse südamesse ja ellu.

Ainult palujatel juhtidel on palujad järglased. Palujad apostlid sünnitavad palujaid pühi inimesi. Kui jutlustajad paluvad siis hakkavad ka kuulajad paluma. Palujad jutlustajad sünnitavad palujaid kuulajaid.

Meie põlvkonna usuinimesi ei saa nimetada palujaiks - tõsisteks palujaiks. Me oleme kerjuslikud usklikud, meil ei ole õiget uskliku inimese indu, ilu ega jõudu. Suurim reformaator ja apostel oleks see, kes suudaks õpetada usuinimesi paluma.

Kogudus vajab praegu ja igal ajal tungivalt inimesi, kellel on aukartustäratav usk, rüvetamata pühadus ja märkimisväärne vaimulik jõud, inimesi, kelle palved, usk ja kuulutus on nii radikaalsed ja agressiivsed, et kutsuvad kuulajates esile vaimulikke revolutsioone ja toovad uusi ajastuid nii üksikinimese kui kogu koguduse ellu. Me mõtleme niisuguseid inimesi, kes suudavad esile kustuda revolutsioone Jumala Sõna kuulutamise Püha Vaimu väes. Ei piisa loomulikest võimetest ja kasvatuslikest eeldustest.

Vajame inimesi, kes suudavad uskuda ja paluda, kes on läbi ja läbi pühitsetud, alandlikud, kes otsivad Jumala au, kes lakkamatult taotleavad Jumala täiust.

Vajame inimesi, kes suudavad sütitada koguduse mitte kärarikkalt ja silmatorkavalt vaid suure vaikse kuumusega, mis sulatab jää ja paneb liikuma Jumalikud jõud.

Kogudus vajab inimesi, kes lasevad ennast täielikult Jumalast juhtida, kellele Jumal võib välja valada oma Vaimu täiuse ja usaldada oma suured ülesanded.

Jumal võib teha imet, kui leiab vastavaid inimesi. Inimesed võivad teha imet, kui nad lasevad end Jumalal juhtida. Taolisi inimesi on olnud ja on praegugi. Palume, et nende arv ja jõud kasvaks.

Mida on tehtud minevikus, võib teha uuesti ja veel paremini. Niisugune oli Kristuse vaade. Ta ütles: “Tõesti, tõesti ütlen ma teile, kes usub minusse, see teeb neid tegusid, mida mina teen ja veel suuremaid, sest mina lähen Isa juurde.”

Minevik ei ole ammendanud võimalusi ega nõuet teha suuri tegusid Jumalale. Ka käesoleval ajal on kõik eeltingimused olemas, et Jumala riik võiks jõuliselt edasi liikuda. Selleks vajab Jumal inimesi, kes on endale ja maailmale täiesti surnud ja kes kõigest südamest on andunud Temale.

Paluge innukalt ja südamest, et Jumal saaks anda meile ülirohkeid palveõnnistusi.